

O kováři Rudolfovi

Ve vesnici Helmíz žil jednou jeden kovář. Jmenoval se Rudolf a v celém kraji byl známý tím, že dokázal s kladivem a kovadlinou neuvěřitelné věci. Podkovy z jeho kovárny se nikdy nezničily, sekery, nože a srpy nikdy neztupily, obruče nepraskaly, radlice na pluzích nerezly. Jenomže Rudolf toho uměl ještě daleko víc. Zvládl ukovat železo tak, že bylo tenké jako papír a zároveň pevné jako nejtvrdší skála. Dokázal ze železa vystavět celý dům nebo vykovat ten nejmenší špendlíček na světě. A co bylo nejpodivuhodnější — všichni, kdo se s ním setkali, by vám odpřísáhli, že kovář Rudolf dokáže vdechnout železu život. Jeho železné růže vydávaly omamnou vůni, železní slavíci poletovali nad kovárnou a zpívali veselé písně, železné kočky mňoukaly a vrtěly ocasem. Často se poutníci před Rudolfovou kovárnou zastavovali a okouzleně si prohlíželi všechna ta nevídaná kouzla.

Jednou se ale v Helmízi zastavil na své dobyvačné výpravě slavný armádní generál Halbrštát i s celým svým vojskem. Rozbil tábor hned za vesnicí, aby dal odpočinout vojákům i koňům a mohl připravit plány dalšího dobývání. Hned jak se jeho důstojníci dozvěděli o zázračné Rudolfově kovárně, přiběhli tu novinu sdělit generálovi do stanu.

„Toho kováře musím hned poznat!“
rozkázal generál, a tak vojáci vtrhli do kovárny a překvapeného Rudolfa do jeho stanu přivedli.

„Líbí se mi tvá práce, kováři,“ řekl mu generál Halbrštát s úsměvem. „Chci, abys od této chvíle pracoval pro mou armádu! Zaplatím ti tisíckrát víc, než by sis vydělal za celý život.“

Ale Rudolf jenom zavrtěl hlavou: „Omlouvám se, pane, ale pro armádu bych pracovat neuměl. Umím totiž kovat jenom věci, co přinášejí užitek nebo radost. A ani jedno z toho vaše armáda nedokáže.“

Generál se zamračil a obořil se na Rudolfa, jak se opovažuje s ním takhle mluvit. Ale Rudolf se nezalekl a tvrdošijně stál na svém.

To generála rozpálilo doběla, jako železo v kovářské peci: „Dobře mě poslouchej, kováři! Jsem generál Halbrštát, který nikdy neprosí, ale pouze rozkazuje. Pokud pro mě do zítřejšího dne nevyrobíš zbraň, se kterou porazím všechny armády světa, nechám srovnat celou Helmíz se zemí, i s tvou kovárnou!“

S hlavou těžkou jak kovadlina se Rudolf vrátil do své kovárny. Žena se ho ptala, co generál chtěl,

Halbrištät

Halbrištät

ANO!
NE!

kokoomas ohjel-
maksi. Kukaan meistä
ei ole ikinä ollut, josta
on kukaan. Eino Kuitanen

POHJANMAA
JA KAINUU
on kelloit kutsuu
mukaan. Sitten
marssaa. Yhteis-
työ. T. T. 6.
Helsingin

CSN 91000

good time

a když jí to řekl, rozplakala se. Kovář ji utěšoval, ale ona naříkala: „Takovou zbraň přece nemůžeš z ničeho na zemi vyrobit. Zítra je po nás veta!“

Kovář jí ale řekl: „Přestaň plakat, dostal jsem nápad.“

Vydal se zpět do generálova stanu, a když ho znovu předvedli před generála, řekl mu: „Abych ti dokázal vyrobit nejmocnější zbraň na světě, potřebuju k tomu materiál, který na zemi nenajdeš — měsíční rudu!“

Generál Halbrštát pokýval hlavou a usmál se: „Myslíš si, že mě přechytračíš. Ale to nevíš, že pro mou armádu není nic nemožné!“

Hned ten večer nechal generál přemístit celé své těžké dělostřelectvo na blízký kopec, a jakmile vyšel měsíc, začali ho dělostřelci ostřelovat. Nadělali na něm spoustu děr a kráterů a všechno to, co z měsíce popadalo, sebrali a dovezli ráno před kovárnu. Byla z toho celá hora měsíční rudy.

„Jestli mi do večera nevyrobíš tu všemocnou zbraň,“ řekl generál Halbrštát překvapenému Rudolfovi, „srovnám vesnici se zemí!“

Celý den byl Rudolf zavřený v kovárně s měsíční rudou a zvuky jeho kladiva se bez přestání nesly krajem. Večer přijel na koni generál Halbrštát se svými nejvyššími důstojníky. Zabušil na vrata a zahřímal: „Čas vypršel, kováři! Ukaž zbraň, nebo zemři!“

Rudolf otevřel a zavedl ho do kovárny, kde mu mlčky ukázal na stůl. Ležela na něm malinká železná píšťalka, tak zručně a do detailu vykovaná, že krásnější svět neviděl.

Generál se ale na Rudolfa zamračeně obrátil: „Kde je má zbraň?“

Rudolf znovu ukázal na píšťalku.

Generál zbrunátněl: „Děláš si ze mě legraci? Ze vší té měsíční rudy jsi vyrobil jenom tuhle malou bezcennou píšťalu?“

Rudolf zavrtěl hlavou: „Není bezcenná, pane. Dal jsem do ní všechn svůj um. Má v sobě mocnou sílu měsíčního svitu, a kdo na ni zapíská, dokáže ji hravě ovládnout.“

Ale generál byl vzteky bez sebe. Vyskakoval až do stropu, bouchal pěstí do stolu a křičel: „Kdo se tě prosil o nějakou píšťalu s měsíčním svitem? Já jsem chtěl obří